

פרשת דוד

יו"ר ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

א' אב תשפ"ה 1295
פרשת מטות מסעי

ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע
19:05	19:28	19:24	19:14
20:22	20:33	20:34	20:22
20:52	21:02	21:03	20:53

הילולא דצדיקיא

- א' אב**
אהרן הכהן בן עמרם
- ב' אב**
רבי אהרן תאומים, מקראקא
- ג' אב**
רבי שמשון מאוסטרופולי, הי"ד
- ד' אב**
רבי בניציון מבאבוב הי"ד
- ה' אב**
רבנו יצחק לוריא אשכנזי האר"י הקדוש
- ו' אב**
רבי מנחם ב"ר זרח מח"ס 'צידה לדרך'
- ז' אב**
רבי שלום נח ברזובסקי האדמו"ר מסלונים

ובהיות שעם ישראל ערבים זה לזה ונשמעתם חצובה יחדיו מן העליונים, לפיכך ציוה משה על בני שבט מנשה שאותיות שמם הם אותיות 'נשמה' הרומז על נשמת עם ישראל המצויה בערבות הדדית, להתחלק לשניים, כאשר חלק אחד יתיישב בארץ הגלעד ויגן על בני ראובן וגד מפני ההתבוללות ויחזק את הקשר שלהם לנשמת עם ישראל, ואילו החלק השני של שבט מנשה יהיה בארץ הקודש. ומשמע מזה שחצי שבט המנשה הדר מחוץ לארץ, ישאב את הקדושה והטהרה מחציו השני הדר בתוככי הארץ, ובה ישפיע על בני ראובן וגד היושבים מעבר לירדן.

נמצא אם כן שאך טובה וחסד עשה הקב"ה עם שני השבטים בזה שחילק את שבט מנשה הרומז לנשמת עם ישראל והושיב את חציו מעבר לירדן, וכך כאשר חציו האחד של שבט מנשה יושב בארץ ישראל וסופג את קדושתה, אף החצי השני שואב וסופג את קדושת הארץ ומעביר אותה הלאה גם לשני השבטים הנוספים - ראובן וגד. ומסיבה זו לא מצאנו חרון אף מצידו של הקב"ה על בני ראובן וגד, היות ומן השמים נגזר בגורלם לחיות בגירות ולהיות נעים ונדים בארץ לא להם, וכשמשה רבנו נוכח לראות שהקב"ה לא מגלה חרון אף על בקשתם זו, הבין שמאת ה' היתה זאת ולפיכך עליו להסכים לבקשתם של אלו השבטים.

ידוע מדברי האר"י ז"ל האומר שישנם שנים עשר שערים בשמים כנגד שנים עשר השבטים, כאשר כל שער בשמים מכוון כנגד שבט אחד ודרכו מתקבלות התפילות. ומוסיף האר"י הקדוש שלכל שער ישנו שם המיוחד לו, כנגד שבט אחד אותו הוא מייצג, ודרכו מתקבלות התפילות המיוחדות לאותו שבט. ומשום כך חשוב עד מאוד שכל עדה תקפיד על נוסח התפילה שהורו לה אבותיה, שבמהלך הדורות נפוצו השבטים לכל עבר, ולאחר ששבו והתכנסו יחד בארץ ישראל, לכל עדה ועדה נשתמר בידה נוסח תפילה המיוחד לה. ומכיון שכל עדה היא מצאצאי שבט אחר על כן יש להקפיד לשמור את הנוסח המדויק הנמצא בידי אותו חלק בעם ישראל, על מנת שהתפילות תעבורנה דרך השער של אותו שבט ממנו הם באו ותתקבלנה בשמים.

ויש בזה ללמדנו שלמרות הערבות ההדדית והאחוה הצריכים לשרור בקרב עם ישראל, מכל מקום על כל שבט חוג ועדה בעם ישראל לשמר את המנהגים והנוסח המיוחדים להם, ואין בזה לסתור כלל את ערבותם ואחדותם, כפי שמצינו שכל שבט ושבט התייחד בדגל משלו ולא חנה תחת דגל אחר, ואדרבה, דוקא מתוך הכרת ייחודיותו של כל שבט ועדה בעם ישראל, כל אחד עוזר לשני על ידי המתנות בהן נתברך, כפי שמצינו בשבט מנשה הרומז לנשמה, שבא לעזרת שני השבטים והגן על נשמתם לבל תתבולל בקרב הגויים, הגם שיכול היה לטעון שברצונו לשבת בשלימות בארץ הקודש.

ומסיבה זו פרשת מטות נקראת בין י"ז בתמוז לט' באב, שהם ימי עצב ואבל על הגלות והחורבן. ויש בקריאת פרשת מטות משום מסר לעם ישראל, שהקב"ה באהבתו הרבה וברחמי הגדולים הקדים רפואה לגלותם בזה שהושיב את שניים חוצי השבטים מעבר לירדן, ובכך הרגיל את קדושת הארץ להיות מושפעת גם מעבר לשטחה של ארץ ישראל. וכמו כן צינור השפע עולות התפילות אל עבר השערים המצויים בשמים כנגד כל שבט ושבט, פעל את פעולתו גם בחו"ל מכוח קדושת נשמתם של בני שבט מנשה, ומכוח זה גם התפילות של בני העם היהודי הנמצאים בארץ נכר מסוגלות להתקבל ולהתגשם.

משניר לדוד

נשמת שבט מנשה מגנה על קדושת השבטים

"ויאמרו אם מצאנו חן בעיניך יותן את הארץ הזאת לעבדיך לאחוזת אל תעבינו את הירדן" (במדבר לב, ה)

מובא בדברי התורה הקדושה שבני ראובן וגד היו מרובים במקנה וצאן, ולפיכך ביקשו ממשה רבנו לשבת בעבר הירדן ולא להיכנס לארץ ישראל, היות וארץ הגלעד היתה נראית בעיניהם משובחת ומתאימה לגידול הצאן הרב, כפי הנאמר "והנה המקום מקום מקנה" (במדבר לב, א). משה רבנו מקפיד על בני ראובן וגד שהעיוז לבקש בקשה זו בזמן שאחיהם עדיין לא ירשו את הארץ ונלחמו בכל אויביה, ולכך לכן אמר משה לשני השבטים "האחיכם יבואו למלחמה ואתם תשבו פה". שני השבטים מקבלים את תוכחת משה, ומשיבים לו שקודם כל הם יעזרו לשאר השבטים לרשת את הארץ ולהילחם באויבים, ורק לאחר שיהרו אותה מכל האויבים הם יבואו להתיישב בארץ הגלעד מעבר לירדן. משה רבנו מסכים להסדר זה ואומר להם שכך ראוי לשבטים הקדושים שהינם שבטי י-ה עדות לישראל, להיות ערבים זה לזה, ורק לאחר שאחיהם בארץ ישראל ישבו בבטחה ובשלחה בארץ הקודש, יוכלו אף הם להתיישב מעבר לירדן.

ועל ענין זה עולה תמיהה, בעוד שמצינו שמשה רבנו מקפיד על שני השבטים שעלתה בליבם המחשבה להתיישב מעבר לירדן עוד לפני ירושת הארץ, לא מצינו שהקב"ה גילה חרון אף על בקשתם זו, ולכאורה בפשטות נראה שהקב"ה הסכים עם בני ראובן וגד ולא התנגד לשיבתם בארץ הגלעד עוד לפני ירושת ארץ ישראל וחלוקת נחלתיה.

כמו כן נשאלתי על ידי ראש הכולל במוסדותינו בפריז הגאון הרב סלומונס שליט"א, מדוע לא מוזכר בפסוקים שבני שבט מנשה באו עם בני ראובן וגד בבקשה להתיישב מעבר לירדן, ורק לאחר מעשה אנו נוכחים לראות שהם הצטרפו לשני השבטים. וביותר קשה מדוע שבט זה לא התיישב כולו ביחד מעבר לירדן או בתוך ארץ ישראל אלא נחלק לשניים, מציאות יוצאת דופן שאינה באה לידי ביטוי אצל אף אחד מן השבטים.

ונראה להשיב בענין שבט מנשה, שמלכתחילה בני שבט מנשה היו אמורים להתיישב בתוך ארץ ישראל, אך לאחר ששני השבטים באו בבקשה לפני משה להתיישב מעבר לירדן והקב"ה לא מחה בידם, הבין משה שמאת ה' היתה זאת ואין בכוחו למנוע רצונם זה, שהרי כבשו שטח זה מאת סיחון ועוג וכו', אלא מששה רבנו רצה להראות להם הקפדה ולהתנות עמהם תנאי, שקודם כל יעזרו לאחיהם לרשת את הארץ ורק אחר כך יתיישבו על אדמתם. עם זאת משה רבנו חשש על גורלם הרחני של שני שבטים אלו שלא יבואו לידי התבוללות עם הגויים, שאם נתבונן נמצא שראשי התיבות של שני השבטים גד וראובן עולים כנגד המילה 'גר', ואילו סופי התיבות של שני שבטים אלו עולים בהיפוך אותיות כנגד המילה 'נד', ומשמע מכך שעל שני שבטים אלו נגזר משמים להיות גרים נעים ונדים בארץ לא להם, ואולי משום כך רוצים הם להישאר מחוץ לארץ הקודש.

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

הצלה שלא בדרך הטבע

הסיפור הבא סופר על ידי האברך היקר בן שימול הי"ו, מתוך מטרה לקדש את שמו יתברך בעולם, וכך סיפר:

"אבי היקר נעצר בצרפת עקב שערורייה תקשורתית שבגללה השלטונות התנכלו לאנשים בעלי מעמד גבוה, במטרה להוציא מהם מידע על אנשים מסוימים שלטענתם היה להם קשר עימם".

"גם אבי המשיך האברך וסיפר, היה בין האנשים שהשלטונות התנכלו להם, אולם כיון שהיה חף מפשע - הם לא הצליחו להוציא מפיו את המידע שביקשו, וכיון שכך - הם מררו את חייו, אסרו אותו בכלא במשך תשעה חודשים ומנעו ממנו לדעת את הסיבה לכליאתו".

"גם עורך הדין אשר ייצג את אבי טען שהפרשייה משונה ואף חשודה מאד בעיניו, שכן אין כל עילה ממשית לכליאתו. אך דעתו של העורך דין לא עמדה לאבי לעזר, והוא נותר כלוא בבית הסוהר כשהמשפחה כולה דואגת לו ומתייסרת בשל מצבו הנורא".

"באחד הימים כאשר מו"ר רבי דוד פינטו שליט"א ערך קבלת קהל בישיבה בפריז, הגיעה אליו אחותי וביקשה את ברכתו בעניינו המשונה של אבי. כשנפגשנו לאחר מכן היא סיפרה לי שרבי דוד אמר לה כך: "בעוד יום או יומיים אביך ישוחרר, ובעזרת ה' יתברך בזכות הצדיק הקדוש רבי חיים פינטו זיע"א הכל ייסגר".

"האמת היא שכאשר אחותי שמעה את דברי הרב התחוללה בלבה סערה. מצד אחד - היא הייתה בעלת אמונה בזכות הצדיקים והאמינה בכך שנוכה בקרוב לראות ניסים ונפלאות, אולם מצד שני - קשה היה לה להאמין לדברי הרב, כיון שכליאתו של אבינו בבית הסוהר הייתה ללא כל הסבר והיגיון, וכיצד פתאום יצא לחופשי?"

"אך מה שנראה כלא ייאמן - אכן קרה. בבחינת "מאין יבוא עזרי? עזרי מעם ה'". למחרת, למרבה הפלא, נקרא אבי להתייצב בפני השופטת שהודיעה לו כי תיקו המשפטי נסגר, ומעתה הוא חופשי לשוב לביתו!"

"אבי יצר מיד קשר עם בני המשפחה וביקש מהם שיבואו מיד לקחתו הביתה. כשהם החלו לתמוה באוזניו היכן הוא ומה נעשה איתו, אבי השיב להם שבחשדי שמים הוא שוחרר ממאסרו, והוא בעצמו אינו מבין כלל את מה שמתרחש סביבו".

"דבר שחרורו התפרסם במהירות וגרם לשמחה גדולה בקרב כל בני המשפחה ובקרב מכרינו".

"אין לי כל ספק שמרגע שמו"ר רבי דוד פינטו שליט"א התפלל על אבי בזכות הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א ואמר שכך יהיה, שאבי יצא לחופשי - הקב"ה מיד מילא את משאלתו ושוחרר את אבא ממאסרו".
זה היה סיפורו של האברך בן שימול הי"ו, שגרם לקידוש ה' גדול בעולם.

פניני הפרשה

פנינים קצרים מפרשת השבוע

הייתכן? נותן צדקה ונקרא רשע!

"איש כי יזר נדר לה" (במדבר ל, ג)

באונקלוס נוספה עוד תיבה משמעותית 'אדם כי יזר נדר לפני ה'". ובאר, רבי ישעיהו חזקוני זצ"ל, איש טבריה בספרו 'ויאמר ישעיהו', על יסוד דברי המשנה באבות (ה, יג) 'ארבע מדות בנותני צדקה: הרוצה שיייתן ולא יתנו אחרים - עינו רעה בשל אחרים, יתנו אחרים והוא לא ייתן - עינו רעה בשלו, ייתן ויתנו אחרים - חסיד, לא ייתן ולא יתנו אחרים - רשע".

וקשה, וכי מאחר שהרשע אינו נותן צדקה, ורוצנו שגם אחרים לא יתנו, כיצד א"כ הוא נמנה בכלל נותני צדקה?

ואפשר שכוונת התנא, כי כאשר עושים מגבית בבית הכנסת להחזקת התורה וכדו', ראוי להתנדב בפרסום את הסכום שברצונם לתת, שבזה גורמים הם שגם אחרים יצטרפו לטובת המגבית, וזהו הנקרא חסיד. אבל יש מתחסד שאינו נותן בפני הציבור, רק לאחר המגבית בא לגבאי ונותן לו את נדבתו בחשבו כי מתן בסתר עדיף.

אבל האמת היא הפוכה! שזהו דווקא כשנותן צדקה פרטית, אז עדיף שייתן בסתר. אבל כשעושים מגבית בציבור, אם ייתן בסתר הרי הוא מונע מאחרים לתת, שיאמרו פלוני לא נתן, גם אנו לא נתן. וזוהי כוונת התנא באמרו: 'לא ייתן' בציבור - רק בסתר, וממילא גורם הוא ש'לא יתנו אחרים' ולכן, כמה מבהיל, התנא קורא לו - רשע.

ולפי זה, אפשר שכוונת התרגום 'לפני ה', היינו כאשר עושים מגבית בבית הכנסת ששם נמצאת השכינה, אזי "לא יחל דברו" דהיינו שלא ישתוק ויאמר, אתן לגבאי אח"כ בסתר, אלא "ככל היוצא מפיו יעשה" שיוציא בקול את כל מה שרוצה להתנדב, ועל ידי כך יגרום שיתנו גם אחרים.

מלחמה לשם שמים בלבד

"החלצו מאתכם אנשים לצבא לתת נקמת ה' במדין" (במדבר לא, ג)

משמעות המילה "החלצו", היינו, הסרה וכגון "וחלצה את נעלו מעל רגלו".

וכך דורש ה'שפת אמת' את הכתוב: משה רבנו, אפוא, אומר לבני ישראל, כי יחלצו מעל עצמם כל נגיעה עצמית שהיא, שלא תהא כוונתם במלחמה זו לא לכבוד עצמם ולא לשם ענין אישי כלשהו, כי אם רק לכבוד שמים, "לתת נקמת ה' במדין".

ולפיכך, מטעים ה'כתב סופר', אומר רש"י "אנשים - צדיקים", לפי שרצה משה רבנו שתהיה מלחמתם רק לשם שמים ולא מחמת שאיפות נקמה אישיות, ולשם כך דרושים באמת אנשים צדיקים. ועל-כן היה הכרח לגייסם בעל כרחם, "וימסרו, על כרחם", מאחר שלא האמינו כי אכן צדיקים הם וכי יוכלו באמת לכווין רק לשם שמים.

חשבון מדוקדק ועוצמתי

"וישלח אתם משה אלף למטה לצבא אתם ואת פנחס" (במדבר לא, ו)

כוח הרע של מדין, החטיא עשרים וארבעה אלף איש משבט שמעון, אשר במעשיהם הוסיפו עוצמה ויתר שאת לכוח הרע.

לפיכך, מציין הרב 'מלא העומר', כשבאו בני ישראל ללחום נגד הכוח הזה של מדין, היו זקוקים לכוח עוצמתי, נגדי, של לא פחות מעשרים וארבעה אלף צדיקים.

וכך הוא החשבון: כל המחנה מנה שנים עשר אלף, ופנחס היה שקול כנגד כולם, הרי ביחד: עשרים וארבעה אלף...

נצור לשונך

לפי שהורגל מנערותו

הדיבור והמידות צריכות הרגל רב, וההרגל על כל דבר - שלטון. וכאשר נתבונן היטב, נמצא שסיבת פרצת העון המר של לשון הרע הוא, מפני שכל אחד הורגל מנערותו לדבר מה שהוא רוצה באין מוחה, ואינו מעלה בדעתו, שיש חשש איסור בדבר.

דברי חנמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

כמה שווה הנחת התפילין שלך היום?

"וידבר משה אל העם לאמר החלצו מאתכם אנשים לצבא ויהיו על מדין לתת נקמת ה' במדין" (לא, ג).

רש"י מצטט את הספרי, שאף שמושה שמע שמיתתו תלויה בדבר - עשה בשמחה ולא איחר.

מאמר ידוע נפוץ בפי העולם, שכל ההבדל בין העני לעשיר אינו אלא בצלחת שניה של המרק, שכן בראשונה הרי שניהם שווים, ואילו את השלישית גם העשיר לא יוכל לאכול, אחר שכבר מילא כרסו; לא נותר אפוא שום הבדל ביניהם כי אם בצלחת השניה, שהעני לדאבנו אין לו את המנה הנוספת, ואילו העשיר הגדול יוכל להרשות לעצמו ברוב עשרו לבקש מנה נוספת אחת...

לעומת זאת שמחה של תורה ושמחה של מצוה אין לשער שכן, שכל חיי עולם הזה אינם שווים לעומת ערך מצוה אחת. ולכן קיימא לן (קידושין לט, ב) שכר מצוה בהאי עלמא ליכא, שכן היא בעולם שונה לגמרי, עולם של נצח נצחים, שם אין המדובר במנת מרק נוספת, הנאכלת בדקה אחת ולא נודע כי באו אל קרבה, שם מדובר בעדן העליון נצח נצחים!

הצדיק רבי אליהו ראטה זצ"ל, מבני עליה ונקיי הדעת שבירושלים בדור הקודם, היה תלמידו של רבי שלומק'ה מזועהיל זצ"ל. פעם עם שחר ניגש ר' אליהו לאברך צעיר, שעמד בפנית בית הכנסת עם הטלית המקופלת על כתפו, בהכנה רבה להנחת טלית ותפילין ולהתפלל תפילת שחרית. הוא התקרב אליו ושאלו: "אברך יקר, יש לי הצעה טובה עבורך שתוכל גם להרוויח בה מעט. עזוב נא היום את הטלית והתפילין, תוותר עליהן ליום אחד, ותמורת זאת אשלם לך חמישים דולר!"

האברך נדהם, ולא האמין למשמע אזניו: "ר' אליהו! קרא בהתרגשות, מה קורה עמכם, וכיצד עלתה על דעתך, שלא אניח היום תפילין?"

אך ר' אליהו ממשיך בשלו: "אתן לך מאה דולר, ואפילו חמש מאות ויותר, ובלבד שתסכים לוותר היום על הנחת הטלית ותפילין שלך!"

ראה האברך שאין דבריו ברורים ונחרצים דיים, הוא הרים אפוא את קולו וזעק: "ר' אליהו! איני יודע מה רצונכם ממני היום, גם אם תניחו לי כאן ועכשיו על השולחן מיליון דולר, ואף הרבה מיליונים רבים, מבטיח אני לך בכל לשון של הבטחה שלא אוותר על הנחת טלית ותפילין, ואין הדבר בא בחשבון כלל וכלל!"

כששמע זאת רבי אליהו פשטה נהרה על פניו, ואמר: "עתה אסביר לך כוונתי ומה רציתי ממך; מצהיר אתה בפה מלא שהנך מוכן בחפץ לב לוותר על שני מיליון דולר בשביל הנחת טלית ותפילין! אם כן תמה אני מדוע אין רואים עליך כשאתה ניגש כעת להניח הטלית והתפילין שמחה גדולה לכל הפחות כאותה שמחה שהיית שמח לו הרווחת כעת כמה מיליון דולר?" סיים רבי אליהו את לימוד המוסר המאלף!

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ייסורים לצורך התעלות

פרשיות מטות ומסעי סמוכות זו לזו, ויש לעיין מהו הקשר ביניהם.

הנה פרשיות אלו נקראות בציבור בימי בין המצרים, וחשבתי שטעות הוא לשון מכות, ומסעי הוא לשון נסיעה, שבכדי שהאדם יתעורר לנסוע ולעלות בדברי תורה, הקב"ה מלקה אותו במכות, וכך מתוך הכאב והייסורים האדם עורך בעצמו חשבון נפש, ומגיע לידי המסקנה שרק בכוח לימוד התורה הקדושה לגואלו מן הצרות בהם הוא נתון, ואם הוא הגיע לידי מצב זה, משמע שה' יתברך רוצה לרמוז לו שעליו להתעורר ולהתחזק על ידי נסיעה לתורה הקדושה.

אנו חיים היום בדור שההפקרות שולטת בכל, ואיש הישר בעיניו יעשה כאילו לית דין ולית דיין. ואמנם התורה ניתנה לבני ישראל במדבר שהוא הפקר בכדי לרמוז לאדם שעליו להפקיר את ישותו ואת כל תאוותיו בשביל לימוד התורה, אך לדאבוננו המצב כיום הפוך, ובמקום שאדם ינמיך עצמו על דברי התורה ויפקיר עצמו עליה, הרי שההפקרות היא השולטת בכיפה, ויצרו של האדם הוא זה שמובילו עד לבאר שחת.

והגעתי לידי מחשבה שבעולם הזה בשעה שאדם חש מיחוישים שונים בגופו, הוא נוטל תרופה משככת כאבים או כדור כל שהוא אשר בכוחו להביא מזור לבעיותיו, אך לעומת זאת בעולם הבא לא תהיה לאדם כל אפשרות להשקט ולהשתיק את היסורים הרבים שיהיו מנת חלקו אם נגזר עליו דין של גהנום. שהרי העולם הזה הוא עולם המעשה והתיקון, ואילו העולם הבא הוא העולם אשר בו האדם משלם על כל מעשיו.

וכגון אדם היוצא מן המרכול כשבידו מצרכים לרוב מבלי ששילם עליהם, ובהתבקשו להציג קבלה בעמדת הבידוק יודיע לשומר שהוא מעוניין לשלם רק עתה, ברור הוא שאותו אדם יבוא על עונשו בכפל כפלים, שמלבד מחיר הקניה יהיה עליו לשלם קנס על כך שלא שילם על הקניה עוד בזמן שהותו בתוך המרכול. וכן הוא הדבר בחיי העולם הזה, בו על האדם לעבוד על מידותיו ולתקן את אורחותיו, אך אם יתנזר מן התפקיד המוטל עליו לא תהיה לו אפשרות לתקן לאחר מכן, שהמוות זהו היא דרך אל חזור. ולכך מביא הקב"ה על האדם מלקות בעודו בעולם הזה בכדי שיתעורר ויפשפש במעשיו, וכך ייסע וידבק בדברי התורה ויזכה לרשת חיי נצח.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "שמעו דבר ה'". (ירמיהו ב)

הקשר לפרשה: הפטרה זו היא ההפטרה השניה מתוך שלשת ההפטרות שתיקנו חז"ל להפטיר בשלשת השבתות שלפני תשעה באב, שעניינם הוא נבואת הפורענות שהתנבא ירמיה על חורבן העיר ירושלים.

מבט לפרשה

אוהב שלום ורודף שלום

'איך אינך יודע?' החזיר לי בשאלה, 'הלא פלוני ידידך משיא היום את בנו!'

לא האמנתי. 'האמנם?' והוא אמר לי שהוא יודע זאת בידיעה ברורה, אך מכיון שלא קבלתי הזמנה, טענתי כי הדבר בלתי אפשרי. לבסוף השתכנעתי, וחזרתי הביתה לברר את הענין.

"שאלתי את כולם: התקבלה כאן ההזמנה מידידנו פלוני? ונעניתי בשלילה. כשסיפרתי להן שזה עתה נודע לי שהוא מחתן את בנו, אמרה לי נוות ביתי, בהשגה מיוחדת של אישה מישראל: האם סבור אתה, ולו לרגע אחד, שיתכן שהוא לא רצה לשלוח לך הזמנה בכוונה תחילה? אין לי ספק שהוא באמת שלח, אלא מחמת שיבושי דואר לא הגיעה ההזמנה ליעדה. אני מבקשת ממך שתלבש בגדי שבת ותגיע לירושלים להשתתף בשמחה!"

"אומר לך את האמת, נענה לעומתו אבי החתן, גם אם היית נותן לי עתה אלף דולר להוצאות השמחה, לא היית משמח אותי כל כך כמו ששימחת אותי עתה. דע לך שהשתתפותך בשמחתי גרמה ששמחתי תהיה שלמה!" והוא גולל בפניו את קורות ההזמנה שנמצאה בבית רק היום בצהרים.

אמנם אי אפשר לומר כאן דברים ברורים, כי הדבר תלוי רבות ברגשות הלב של כל אחד ואחד, אבל יש לדעת, שגם במקרה שלא הגיעה הזמנה לאירוע, שעל פי הרגשתנו מתאים שנשתתף בו, צריך כל אחד להשתדל ככל יכולתו להשתתף בשמחה. שיבושי הדואר ידועים לכל, וכל אחד שאי פעם הוצרך להשתמש בשרותיו יודע על כך, לכן חשוב מאוד להעביר על המידות, ולבוא גם ללא הזמנה.

ובכלל, הרי יתכן שהוא שלח הזמנה, אלא שאחד הילדים השליכה לגניזה, ושכח מן הענין כולו. וכי יכולים אנו להיות בטוחים שלא אירע דבר כזה? חשוב כל כך לדון לכף זכות! הרי אינספור סיבות אפשריות לדבר כזה!

עלינו לצאת מן הקטנוניות ומן המחשבות האישיות, ולנסות ולהתחבר, ולו במעט, לתחושות הזולת, כפי שאמר ה'אמרי חיים' הקדוש. הלא ליבו של אדם שלא שלח הזמנה נשבר בקרבנו, ומוטל, איפוא, על הידיד לחשוב עליו מעט. איך יכול הוא לחשוב בשעה כזו על כבוד מדומה, ולא להרגיש את צער חברו?!

כמובן, אם לא ניתן להגיע בפועל לשמחה, אפשר למנות שליח שיתנצל בפני בעל השמחה או להתקשר אליו, אך לא להתעלם, חלילה, בגלל חשבון כזה או אחר.

שב בעל השמחה לביתו, ובסעודת השבת ציטט בפני בני הבית את דבריו הקדושים של ה'אמרי חיים', אשר זה עתה שמע מאותו יהודי.

הגיע יום הנישואין. היהודי יצא מביתו עם משפחתו בשעה אחת בצהרים לכוון ירושלים עיר הקודש. כל בני הבית כבר ישבו בטנדר שהוזמן, אך הנה הם שמים לב, שאחת הבנות מתעכבת בבית ואינה יורדת.

נוות ביתו ירדה מן הטנדר, והלכה לברר מה אירע, והנה היא מוצאת את הבת בבית, בוכה מאוד. "מה קרה?" נבהלה.

הבת הצביעה על הזמנה אחת המונחת שכוחה על השולחן. הציצה האם בשם המופיע על גבי ההזמנה וצער גדול מילא אותה. ההזמנה הייתה מיועדת לאחד החברים הטובים של אבי החתן. במשך שש וחצי שנים ישבו ביחד ולמדו תורה. הבת, שמונתה על שליחת ההזמנות, שכחה למסור הזמנה זו, ורק כעת גילתה את ההזמנה מונחת בבגד בשלל על השולחן.

זמן לשיחות טלפון לא היה, טלפון סלולארי לא היו לא בידי האב ולא בידי האם. הזמן דוחק, ואין ברירה. האב לא ידע את נפשו מצער ומעוגמת נפש. בני הבית סייעו בעדו להיזכר במה שאמר הוא עצמו לפני כשבועיים בשם ה'אמרי חיים', כי אין מן הראוי להשבית את השמחה מחמת חסרון שליחת הזמנה לידיד, ואך עצת היצר זו.

היהודי תפס את עצמו. הדברים עשו עליו רושם גדול, אבל בתוך תוכו לא היה שלם, ונימת צער התגנבה לתוך לבו.

והנה, בעיצומה של החתונה הבחין לפתע אבי החתן בידידו, שאותו שכח להזמין, נכנס אל האולם כשהוא לבוש בבגדי שבת. הוא שמח שמחה עצומה, ורקד אתו בהתלהבות גדולה, ישב לצידו, ושמוח מאוד, כאשר נשאר גם לאחר ברכת המזון.

כשעמד להיפרד ממנו טרם שובו, אזר המחותר עוז ושאלו: "אמור לי את האמת, האם קבלת ממני הזמנה?" "לא", ענה הלה.

"אם כן, מנין ידעת שאני משיא את בני?" האיש כחכה בגרונו: "האמת היא שעד הלילה לא ידעתי על כך, אלא שהערב, כשעמדתי בתחת האוטובוס הסמוכה לביתי, ניגש אלי אחד מידידינו המשותפים ושאל אותי, אם אני נוסע לירושלים לחתונה. תמהתי בפניו: 'באיזו חתונה מדובר?'

פטירתו של אהרן הכהן, סיימה תקופה זוהרת במסכת מסעם של בני ישראל לאורך שנות חייו של המנהיג האהוד שנשא על שכמו את סמל השלום בין כל שבטי י-ה.

מורשתו הרוחנית של אהרן הכהן, נסוכה על יחידים במהלך אלפי שנה, הרואים זכות לעצמם להיות מתלמידיו של אהרן; אוהבי שלום ורודפי שלום.

בחרנו למקד את המבט למעשה נפלא שסיפר רבי אהרן טויסיג שליט"א, סיפור ייחודי ומתוק הכורך יחד הזמנה לחתונה ואהבת ישראל שוננה (מתוך 'כבודם של ישראל').

המעשה אירע בשנת תשנ"ז. יש חשיבות בציון השנה המדויקת, שכן בשנה זו עדיין לא היה השימוש בטלפון הסלולארי נפוץ כל כך כבימינו, ועובדה זו הכרחית להבנת המעשה.

אחד מתושבי השכונה זכה להשיא את ילדו הראשון בשעה טובה ומוצלחת. כשבועיים לפני החתונה, בשבת קודש, לאחר התפילה, ניגש אליו חבר, ואמר לו: "עומד אתה לפני שמחת הנישואין הראשונה שהנך עורך בסייעתא דשמיא. רצוני לומר לך דבר מה, שתהיה לך ממנו בעזרת ה' תועלת מרובה".

"שמעתי מפי קודשו של האדמו"ר בעל ה'אמרי חיים' זיע"א שאמר, שכאשר אדם עורך שמחה, אין השטן יכול לסבול זאת בשום פנים ואופן. השטן אינו מוכן שהיהודי יעשה שמחה, ולכן הוא משתדל שחס ושלום תהייה בעיות בשמחה. הוא נתן לכך דוגמה - כאשר אדם יוצא מביתו לעבר מקום השמחה, בא אליו השטן ואומר לו: 'אוי, ראה מה אירע! שכחת לקרוא לרעך הטוב ביותר להשתתף בשמחתך! הייתכן? איך אפשר שארע דבר כזה!?'

והנה, המשיך ה'אמרי חיים', אם עורך השמחה הנו בר דעת, זועק הוא מול פני השטן, ואומר לו: "לך לך מפני! אין מוענין אותי עתה מאומה! אך אם ח"ו אינו בר דעת, הוא מצטער על כך, ושמתו אינה שלימה".

"אני, ברוך ה', כבר בעל ניסיון רב בתחום השמחות - סיים השכן - דע לך, שלעיתים קורה שעוד לפני החתונה חוזרות מן הדואר כמה הזמנות מידידים אהובים שנשלחו אליהם הזמנות, אך הדואר לא הצליח למצוא את כתובתם מכל מיני סיבות וטעויות, לפעמים אפילו קורה ששכחת בפועל לשלוח הזמנה לאי מי ממכריך, בכל מקרה אל תשכח את דבריו של ה'אמרי חיים', ותקפיד לא להתפעל מעצת היצר הזו!"

שמעו וראו כי טוב ה'

בסיעתא דשמיא, מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הלשון ובמספר ישיר:

0733-718-144

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

צרפתית

+972587929003

אנגלית

+16467853001

עברית

+972585207103

ספרדית

+541141715555